

Mathilde Levinga: 'Ik denk, niet pluis' Uitgeverij Boekscout Soest 2014 ISBN: 9789402211948 (Leukemie/ED/ 1) Zie ook: <http://www.boekscout.nl>

Soort boek/ziekte/stijl:

Egodocument van 134 pagina's waarin Mathilde Levinga beschrijft hoe haar leven liep toen bij haar leukemie werd geconstateerd, zij daarvoor behandeld werd en ervan genas. Daarbij gaat zij ook in op de periode na deze behandeling en wat zij belangrijk in haar leven vindt: gezin, huis en haard, kleine baan, reizen naar Italië en schrijven over eten. In het boek zijn enige recepten zijn opgenomen. Het boek is geïllustreerd met kleurenfoto's, met name van mooie plekken in Italië, waar zij met het hele gezin vaak naartoe reizen.

Over de schrijfster:

Mathilde Levinga (49) is getrouwd met een arts en woont in Onnen. Zij hebben drie kinderen vijf katten en een twee honden. Levinga werkte in 2009 als secretaresse in het ziekenhuis binnen de gezondheidszorg toen bij haar pluizenbollenleukemie werd ontdekt. Ze schrijft over eten en houdt enorm van reizen naar Italië waar ze regelmatig vertoeft. Daarnaast is ze bezig met een opleiding tot voedingstherapeut en orthomoleculair deskundige.

"Schrijven vind ik leuk, koken vind ik leuk, eigenlijk vind ik veel dingen erg leuk. Ik houd van alles wat het leven te bieden heeft. Ik wil graag mensen wakker schudden door hen mee te nemen naar zaken die minder leuk zijn in het leven. Diep vallen, hoopvol opstaan, zoekend en verlangend en uiteindelijk winnend."

Korte bespreking:

Mathilde Levinga beschrijft hoe de pluizenbollen-leukemie ontdekt werd, hoe ze daarvoor o.a. met chemotherapie behandeld werd en hoe zij en haar gezin omgaan met de kanker die bij haar werd ontdekt. De behandeling ging niet zonder slag of stoot: ze werd er doodziek van omdat ze allergisch bleek voor de antibiotica, en hield een heel lelijk litteken op haar buik over aan de operatie. Daarvoor gaat ze nog een keer onder het mes. Naast alle zorg- en ziekenhuiservaringen beschrijft ze haar herstel, het reilen en zeilen van hun gezin, de mooie reizen die ze maken en.. over eten. In hert boek zijn ook enige recepten opgenomen.'

Wat viel op:

Levinga, schrijft over de ziekteperiode, maar daarnaast over de reizen naar Italië en het wel en wee van haar gezin, ook na deze ziekteperiode. Ook de recepten zijn natuurlijk opvallend.

Citaten:

Pag.10: 'God wat ben ik moe denk ik. Eigenlijk ben ik te moe om op vakantie te gaan.'

Pag. 21:'Het bloed is niet goed. Wat het precies is weten ze niet, maar dat het ernstig is weten ze wel.'

Pag. 24:'Vrienden reageren geschokt. Mijn moeder is strijdlustig maar aangeslagen. Sommige mensen reageren nauwelijks en dat wekt mijn woede. En woedend ben ik.'

Pag.34: 'Wakker, paniek maar ook rust. Zo'n ongelooflijke rust. Ik sta in brand. Mijn lichaam doet zo'n pijn en doet niets meer. Ik blijf allergisch voor Cotrimoxazol.'

Pag. 50: 'Mijn internist roept me en ik mag komen. Laat me de uitslagen zien terwijl ze ze al verraden heeft met haar lach.'

Pag. 63: 'We zijn nu een paar weken verder en vorige week is mijn buik opnieuw strak getrokken.'

Pag. 81: 'We gaan naar Puglia en reserveren een masseria (oude boerderij) midden in de binnenlanden even boven Lecce. Prachtig!'

Pag.99: 'De B&B loopt prima en doe ik met veel plezier.'

Pag.110 'En dan tot slot wil ik jullie nog een paar recepten meegeven, gewoon voor de gezelligheid en om samen met anderen te delen.'

boekscout.nl:

'(...) Onze zoon begint volgende week aan zijn examens, spannend! Nu schalt het geluid van Andrea Bocelli door het huis. Ook een manier van voorbereiden op een examen. Hij heeft tot nu alle gymnasiumklassen met twee vingers in de neus doorlopen. Maar moet nog wel wat doen deze laatste week en heeft voor zichzelf een strakke planning gemaakt. (...) Niet altijd hoor, die zorgen dan hè? Dat ze dan voorgoed weg zijn. Zou wel gaaf zijn. Maar op de een of andere manier komen ze bij mij meestal wel terug. Maar vandaag niet. Vandaag heb ik alle ellende uit mijn lijf gelopen.'

Recensies/extra:

<http://www.harenerweekblad.nl/ik-denk-niet-pluis-mathilde-levinga-schrijft-boek-over-leukemie-en-het-leven/>

Marco in 't Veld 28-10-14: '(...)Tot daar opeens de diagnose komt: pluizebollen-leukemie. De ziekte wordt zo genoemd omdat witte bloedlichaampjes lange harige uitlopers produceren. En dat is niet goed. De witte bloedlichaampjes zijn onmisbaar zijn voor de afweer tegen ziekten. Mathilde: "Kanker, om het samen te vatten. Als je zoals ik in de medische wereld werkt, dan weet je wel zo ongeveer wat er gaat gebeuren, maar toch stort je wereld in, en je gezin erbij. Opeens was ik patiënt van de internist waar ik tot die tijd altijd naast zat te vergaderen. Ik was zelfs aan het werk toen ik de uitslag kreeg. Het was niet te bevatten. Anderen geloofden het ook niet, want ik was 'iemand die nooit wat had.'"

(...) "Het werd bij mij bevestigd door beenmergpunctie. Er volgde een chemokuur van een week. Ik bleek bovendien allergisch te zijn voor antibiotica en na lang zoeken is er een alternatief gevonden, wel moest ik daarom nog een jaar lang verneveld worden voor mijn longen. Ik werd er dood- en doodziek van. Na ongeveer vijftien dagen vanaf de chemo, kreeg ik er koorts bij, wat een nieuwe opname betekende. Met bloedtransfusies. Maar gelukkig sloeg de behandeling aan en maakte mijn lichaam weer zelf witte bloedlichaampjes. (...) Lichamelijk ben ik hersteld, maar daarna hield ik wel nawerkingen van de chemo, zoals verminderde concentratie en vergeetachtigheid." (...).

<http://www.harendekrant.nl/als-je-denkt-dat-je-doodgaat-boek-van-mathilde-levinga-geen-inkijkje-in-een-angstige-tijd/>

(...) “Het zal ooit wel weer terugkomen, wordt gezegd. Maar ik heb het volgens mij afgekocht tot hoge leeftijd”, zegt zij. En juist nu zij het vertrouwen weer terug heeft presenteert deze Hareense haar boek ‘Ik denk niet pluis’. Moraal van het verhaal: als je denkt dat je doodgaat hoeft dat nog niet zo te zijn.(...) Op de dag van de uitslag belde ze haar arts, die ook haar collega was. “Ze was bezig met een ronde en kon me niet te woord staan”, zegt Mathilde. “Maar ik drong aan en wilde op zijn minst bevestigd krijgen dat het niet goed zat. Het antwoord was: nee, het zit niet goed. En de arts vond het heel vervelend dat ze zich door mij had laten verleiden het zo te zeggen. Ze had dit in een persoonlijk gesprek willen doen”. De jaren die volgden werden gedomineerd door onzekerheid, angst voor de dood. “Ik heb veel gehuild en veel gepraat. Ik wilde steeds weer bevestiging dat ik het misschien kon overleven. Die gesprekken zijn heel belangrijk.” (...)